

La clau

A Raül Romeva se li retreu que fins fa quatre dies era molt crític amb les polítiques de CiU a la Generalitat i que ara encapçalarà la llista electoral ideada per Artur Mas i de la qual el president forma part, en el quart lloc. És veritat. Com ho és que Romeva no és l'únic que ha canviat de perspectiva en els últims quatre dies.

Fins fa quatre dies Duran Lleida era soci de CDC i aliat indiscutible de Mas en el procés sobiranista. No obstant, el líder d'Unió va acusar dimarts el president de no liderar el procés i, al contrari, de «deixar-se arrossegar per ERC i les entitats sobiranistes». ¿Se n'ha adonat aquesta setmana?

Seguim. Fins fa quatre dies Oriol

El penell català

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

Junqueras proposava una llista unitària sense polítics o que Esquerra Republicana concorregués pel seu compte en oberta competència amb els convergents. Amb tot, avui es tro-

ba apuntat a la mateixa llista que Mas, i amb el número cinc!

Fa quatre dies, el secretari general de CDC, Josep Rull, deia que el seu partit era nacionalista, que no es definia com a independentista i que la independència era només un «instrument per millorar les condicions de vida dels catalans». Eren les jornades prèvies a les eleccions municipals en què als convergents, especialment a l'excalcalde Xavier Trias, els interessava abaixar el diapasó sobiranista. Ara, en canvi, s'ha de tocar el bombo com en una final de copa.

Assumptes personals

Fa quatre dies, Mas qualificava el cas Pujol d'assumpte «personal i famili-

ar». Malgrat tot, el grup parlamentari convergent es va guardar prou de votar dimarts al Parlament la reprovació de l'expresident. Com si encara en fos el cap.

Fa quatre dies que Mas va ser investit president, amb el vot del PSC de Joaquim Nadal, per formar el Govern dels millors amb el consentiment del PPC d'Alicia Sánchez Calmacho.

Fa quatre dies, les entitats sobiranistes s'inclinaven per una llista civil sense polítics. Poc després, Jordi Sánchez (ANC) i Muriel Casals (Òmnium) pactaven la candidatura amb Mas i Junqueras.

La pregunta és: ¿on serem d'aquí quatre dies?

@JuanchoDumall

La roda

JULI
Capella

Compte, que vénen amb xanquetes

La recent onada de calor ha tornat a posar a dalt de tot usos i costums de la vestimenta estival. O de la seva absència, com va passar al barri de la Barceloneta l'estiu passat amb els *strikings*. Aquests dies observem bermudes, *microshorts*, monoquins, tangues, i fins el denominat fil dental... I la humil xanqueta torna amb força. El seu ús per part de certs nous polítics en emplaçaments institucionals va causar estupor entre veterans encorbatats addictes al mocassí. Al carrer la seva acceptació és inqüestionable. S'ha d'anar amb compte per no trepitjar-les per tot arreu, a la Rambla o a El Corte Inglés.

Xancla o xanqueta deriva, pel que sembla, de xanca, que en persa vol dir simplement cama. I és que en realitat, és un calçat minimalista menys que una sandàlia, el mínim que podem afegir-hi a un peu perquè camini amb

L'ús de xanquetes

per part de certs nous polítics ha causat estupor

cert confort i gran ventilació. Les xanquetes més famoses són les denominades *havaianas*, un producte elaborat al Brasil des de fa més de 50 anys. El seu eslògan als anys 70 era «no es deformen, no fan pudor i no es trenquen les tires», que és precisament el que els passava. Tots ho hem comprovat: com es deformaven, quina pudor que feien i com, finalment, es trencaven. Ja se sap que la publicitat està per contrarestar l'evidència.

Però les populars i refrescants xanquetes –també denominades *flip flop*, pel seu peculiar tamborineig–, tenen un origen remot i refinat. Pel que sembla, els egipcis ja feien servir un calçat molt similar que era elaborat amb paper, el seu pictograma jeroglífic és calcat a les actuals xanquetes en V. El seu imperi va desaparèixer, però els nipons les fabriquen imperatorbables des de fa segles. La geta és un refinat producte de fusta i cordons de seda que separen el dit gros dels altres. També el feien servir els emperadors. ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

Manual d'ús de les autonomies

Una tasca fonamental que queda pendent és fixar els criteris de repartiment equitatiu d'ingressos i despeses

ANTÓN
Costas

Diu un refrany que caldera vella, bony o forat. De la mateixa manera, quan una economia flaqueja a conseqüència d'una crisi, els nivells de vida dels ciutadans es debiliten i les seves oportunitats es veuen minvades. En aquestes circumstàncies, quan hi ha menys a repartir, no és sorprenent que apareguin percepcions i sentiments de greuge. Sentiments que s'intensifiquen quan es viu en un Estat descentralitzat. En aquests casos, la percepció que uns territoris es beneficien més que uns altres de les despeses i del finançament públic es fa gairebé inevitable. És el que està passant a Espanya els últims anys. ¿Què es pot fer per evitar que aquestes percepcions i sentiments acabin afectant de forma irreversible la cohesió territorial, social i política d'Espanya?

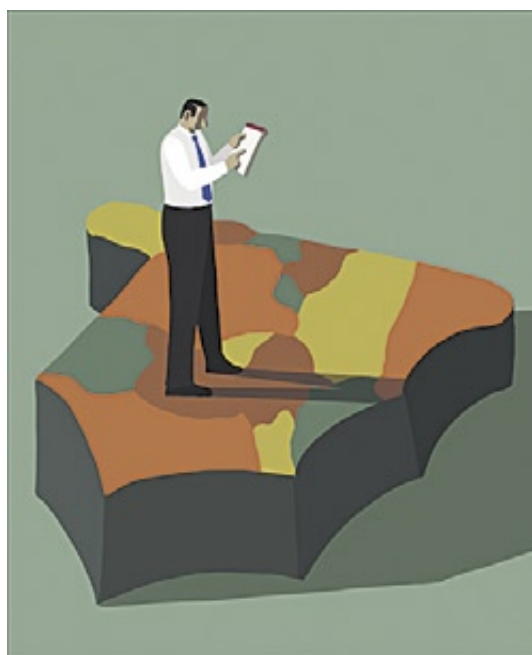
EL PRIMER és intentar treure aquest debat del terreny dels sentiments i sotmetre'la a la raó. Per a això, s'ha de mesurar. S'han de quantificar totes les coses que estan subjectes a debat: la renda que es produeix en cada territori, els recursos financers que rep, les necessitats dels seus habitants, la despesa per habitant en serveis públics i el nivell de preus en cada comunitat autònoma. Els anglesos diuen que el que no es mesura empitjora, i que el que es mesura pot millorar. Si no mesurem allò sobre què discutim, difícilment

ens entendrem. Per això s'ha de celebrar la publicació d'aquests dies de dos informes importants dels quals va donar notícia aquest diari dimarts i dimecres d'aquesta setmana.

El primer està dirigit pel professor de la UPF **Jaume García**. Per primera vegada es mesura la riquesa que es genera en cada comunitat autònoma –el PIB per habitant– corregida pel seu nivell de preus. Això permet un rànquing de la renda atenant el poder de compra real que tenen els ingressos que genera l'economia en cada territori. Al tenir en compte la inflació, les diferències entre comunitats riques i pobres s'atenuen. Així, tenim una imatge més fidel de la distribució de renda primària, o renda del mercat en cada comunitat.

El segon informe actualitza les dades del Sistema de Comptes Territorialitzats del Ministeri d'Hisenda, que dirigeix el professor **Ángel de la Fuente**. L'informe quantifica per al 2012 els fluxos d'ingressos i despeses de l'Estat en cada comunitat. Això permet tenir una classificació de comunitats quan ja operin els programes distributius –ingressos i despeses– de l'Estat.

A aquests dos informes se n'hi ha d'afegir un que ha elaborat recentment l'Institut Valencià d'Estudis Econòmics (IVIE), dirigit pel professor **Francisco Pérez García**, i publicat per la Fundació del BBVA. Analit-

LEONARD BEARD

Si no mesurem allò sobre què discutim el debat serà més emocional que racional

za les diferències regionals en l'accés als serveis públics fonamentals i les conseqüències per a la igualtat d'oportunitats en l'accés a aquests serveis.

AQUEST TREBALL identifica alguns fets importants. Primer, que existeix una enorme diferència en la despesa pública per habitant en aquests serveis. Segon, que aquestes diferències en la despesa no s'expliquen per les diferents necessitats que existeixen en cada comunitat, derivades de la diferent demografia, de la distribució territorial de la població o dels diferents nivells de preus. Tercer, que darrere d'aques-

tes diferències de despesa per capita hi ha una enorme diferència d'ingrés per habitant que tenen les comunitats autònomes. Una diferència difícilment sostenible. Al marge del qüestionament que es pugui fer sobre la mètrica utilitzada per mesurar en cadascun dels treballs, l'important és que es mesuri. Ja hi haurà temps després per discutir les bondats i debilitats de cadascun. Però aquesta discussió ja es farà sobre una base racional i no emocional com ara.

¿Què ens diuen tots aquests informes sobre el funcionament de l'Estat de les autonomies? Que és necessari millorar el seu funcionament perquè es compleixi millor el principi d'igualtat d'oportunitats en l'accés a serveis públics fonamentals per part de tots els espanyols, independentment del lloc on visquin. L'organització descentralitzada de l'Estat va ser un cert de la Constitució del 1978. Però el que no van fer els constituents del 1978 va ser escriure el que en podríem anomenar manual d'instruccions d'ús de l'Estat de les autonomies. És a dir, els criteris per al repartiment equitatiu d'ingressos i despeses. Potser no podien fer-ho aleshores, quan encara no havia començat a rodar l'invent. Però avui, després de més de tres dècades de funcionament, ja sabem quines són les seves debilitats i com posar-hi remei. Avui podem i necessitem escriure aquest manual. És una tasca fonamental de la pròxima legislatura. Si aconseguim fer-ho, molts problemes, tensions i conflictes avui enquistats trobaran una sortida més racional i eficaç. ≡

Catedràtic de Política Econòmica (UB).